

การสร้างสรรคานาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย THE CREATION OF A DANCE FROM THE INTERPRETATION OF “SEVEN DEADLY SINS” IN THAI SOCIETY

ชนิษฐา บุตรเจริญ* KANITTHA BUTRACHAROEN*
นราพงษ์ จรัสศรี** NARAPHONG CHARASSRI**

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เรื่อง การสร้างสรรคานาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย เป็นงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหารูปแบบและแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคานาฏศิลป์ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทยในปัจจุบันที่สืบเนื่องจากการกระทำ บาป 7 ประการ

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์สามารถจำแนกตามองค์ประกอบของการแสดงได้ 8 ประการ ได้แก่ 1) บทการแสดง สร้างสรรค์ขึ้นจาก บาป 7 ประการ ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทยในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 2 องค์ ประกอบด้วย 7 ฉาก 2) นักแสดง คัดเลือกจากความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตก และมีความสามารถทางด้านการสื่อสารอารมณ์ 3) ลีลา นาฏศิลป์ นำเสนอลีลา นาฏศิลป์ในหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ บัลเลตคลาสสิก ระบำสเปน นาฏศิลป์ร่วมสมัย การเต้นแจ๊ส และศิลปะการแสดง 4) อุปกรณ์การแสดง นำเสนอให้สอดคล้องกับบทการแสดง โดยเน้นความเรียบง่าย 5) เสียงและดนตรีประกอบการแสดง มีการบรรเลงดนตรีสด และสร้างสรรค์ประพันธ์เพลงขึ้นใหม่ 6) เครื่องแต่งกาย ใช้หลักแนวคิดศิลปะมินิมอลลิสม์ (Minimalism) 7) พื้น ที่ นำเสนอบริเวณพื้นที่แบบเปิด 8) แสง นำเสนอถึงทฤษฎีของสีที่ช่วยในการสื่อสารอารมณ์ และนำเสนอเรื่องราว อีกทั้งมีแนวคิดหลังการสร้างสรรคผลงาน 7 ประการ ได้แก่ 1) การคำนึงถึง บาป 7 ประการ ในบริบทของสังคมไทย 2) การคำนึงถึงการสะท้อนปัญหาของสังคม 3) การคำนึงถึงการสื่อสารผู้ชม 4) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ 5) การคำนึงความหลากหลายของรูปแบบการแสดง 6) การคำนึงการใช้สัญลักษณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ และ 7) การคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ นฤมิตศิลป์ และทัศนศิลป์ ซึ่งผลของการวิจัยทั้งหมดนี้มีความสอดคล้อง และบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทุกประการ

คำสำคัญ : บาป 7 ประการ/ บริบทสังคมไทย/ สร้างสรรคานาฏศิลป์

*นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, butracharoen.k@gmail.com.

*Doctoral Student, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, butracharoen.k@gmail.com.

**กรรมการหลักสูตร ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , thairtmovement@hotmail.com.

**Curriculum Committee of the Doctoral Program, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, thairtmovement@hotmail.com.

Abstract

The research named “THE CREATION OF A DANCE FROM THE INTERPRETATION OF SEVEN DEADLY SINS IN THAI SOCIETY” is creative research and qualitative research, which is a part of doctoral dissertation in the Doctor of Fine and Applied Arts Program, Faculty of Fine and Applied Art, Chulalongkorn University. The objective is to explore the form and concept findings acquired from creating a dance work which is inspired by the current situation in Thai society regarding actions of 7 deadly sins.

The result shows that the form of creating a dance work comprises of 8 components of performance which are: 1) script, written regarding actions of the ‘7 Deadly Sins’ in the context of the current situation of Thai society and consisted of 2 acts and 7 scenes. 2) actors, selected from the Western dance skills and acting skills in conveying the emotions; 3) choreography, presented in various styles, for example; post-modern dance, classical ballet, Spanish dance, contemporary dance, jazz dance and dramatic arts; 4) property, presented in accordance to the dance work with minimal style; 5) music and sound, presented original composition with live performance; 6) costume, inspired by minimalist art; 7) space, performed in open space; 8) lighting design, using colors of light to convey emotions and stories.

Moreover, the findings of concept from creating a dance work are 1) the awareness of the ‘7 Deadly Sins’ in the context of Thai society; 2) the reflection of current problems in Thai society; 3) the conveying of message to the audience; 4) the creativity in dance; 5) the various forms of performance; 6) the design of symbol in creating a dance work; and 7) dance, music and visual art theories. The result shows the compliance and accomplishment of all research objectives.

Keywords: Seven Deadly Sins/ Thai Society/ Creative Dance

บทนำ

ศาสนาและหลักคำสอนของศาสนา เปรียบเสมือนหลักยึดเหนี่ยวทางจิตใจของมนุษย์ โดย บาบ 7 ประการ ถือเป็นหลักคำสอนที่เกิดขึ้นจากความเชื่อของชาวกรีกโบราณที่เล่าต่อกันมาซึ่งความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้ ถูกตีความให้เป็น บาบ 7 ประการ ตามนรกภูมิในศาสนาคริสต์ ซึ่งได้มีบันทึกไว้ในกรีนวินท์ บทความจากฮาร์วาร์ด (Harvard Theological Review) โดย มอร์ตัน ดับเบิลยู. ในศตวรรษที่ 4 เอวากริอุส ปอนติคัส (Evagrius Ponticus) และนักพรตชาวอียิปต์ที่นับถือศาสนาคริสต์คนอื่น ๆ ได้เลือก บาบ 7 หรือ 8 ประการ ที่เลวร้ายที่สุดแล้วบันทึกไว้ในตำรานอกรีต¹ ซึ่งบาบ 7 ประการถือเป็นหลักคำสอนที่สอนให้มนุษย์ไม่ทำตามสัญชาตญาณของตนเอง ซึ่งถือเป็นความบกพร่องที่มีอยู่ในตัวเราและยากที่จะแก้ไข บางครั้งเรียกบาบนี้ว่า “พยศชั่ว” การกระทำผิดหลักของศาสนา เรียกว่า “บาบ” คือการกระทำตามความรู้สึกของตนเอง² โดยบาบเหล่านี้จะนำเราไปสู่การกระทำบาปที่รุนแรงขึ้นต่อไป หลักของ บาบ 7 ประการ ในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกสามารถแบ่งได้ 7 ประการ ได้แก่ 1) ความเยอหยิ่ง หรืออัตตา (Pride) 2) ความโลภ หรือละโมภ (Greed) 3) ความมักมากในกามตัณหา หรือราคะ (Lust) 4) ความริษยา (Envy) 5) ความตะกละ (Gluttony) 6) ความเกียจคร้าน (Sloth) และ 7) ความโกรธ หรือโทสะ (Wrath) โดย บาบ 7 ประการ ถือเป็นบาปรุนแรงที่ไม่สามารถอภัยได้ โดยชาวคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกมีความเชื่อว่า ผู้ใดมีบาปนี้ติดตัวจะเปรียบเสมือนมีรอยสักบนวิญญาณของตน และเมื่อวิญญาณออกจากร่างจะทำให้ไม่สามารถไปสู่สวรรค์ได้ โดยบาปทั้งหลายเหล่านี้เกิดจากมนุษย์ที่ทำตามสัญชาตญาณของตน และส่งผลไปสู่การกระทำบาปที่มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังส่งผลทำให้เกิดความไม่สงบสุขในสังคม ซึ่ง วิลเลียม เจ บลาเซท ได้กล่าวว่า “ท้ายที่สุดเรื่องราวทางโลกต่างกระตุ้นมนุษย์ให้เกิดแรงปรารถนาในทรัพย์สินเงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศ และมองหาความพึงพอใจ”³

สังคมไทยดำรงอยู่ร่วมกันโดยมีวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดต่อกันมาเป็นพื้นฐาน โดยยึดหลักและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทยในการดำรงชีวิต ในอดีตสังคมไทยถือเป็นสังคมที่สงบสุขมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน แต่สังคมไทยในปัจจุบันเกิดปัญหาและเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหายาเสพติด ปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความเห็นต่างทางด้านความคิด ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นจากการทำความผิดของมนุษย์ที่เรียกว่า “บาบ” ปัญหาต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่แฝงไปด้วย บาบ 7 ประการ ทั้งสิ้น เช่น ปัญหาจากการทุจริตคอร์รัปชัน ถือเป็นปัญหาใหญ่ที่ยังหาทางแก้ไขไม่ได้และยังส่งผลต่อการพัฒนาประเทศชาติ โดยปัญหานี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแค่การกระทำบาปเพียงบาปเดียว แต่การคอร์รัปชันมีการกระทำบาปถึง 4 ประการ ได้แก่ 1) บาปละโมภ 2) บาปเกียจคร้าน 3) บาปอัตตา และ 4) บาปตะกละ บาปโลภะ คือความโลภที่ทำให้มนุษย์เกิดกิเลสที่อยากได้มาซึ่งทรัพย์สินและอำนาจ บาปเกียจคร้าน เกิดจากความปล่อยปละละเลยในหน้าที่การงานของตน บาปอัตตา เกิดจากความหลงใหลในอำนาจที่ตนมี และบาปตะกละ คือเกิดจากความไม่รู้จักความพอในสิ่งที่ตนพึงมี จึงเห็นได้ว่า บาบ 7 ประการ แทรกซึมอยู่ในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำ บาบ 7 ประการ ที่แทรกซึมอยู่ในปัญหาต่าง ๆ ในสังคมไทยมาสร้างสรรค์เป็นผลงานนาฏศิลป์

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความทางด้านหลักคำสอนของศาสนา ส่วนใหญ่ปรากฏอยู่ในลักษณะภาพยนตร์ และการละคร จากประสบการณ์ผู้วิจัยพบว่าการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในรูปแบบของ บาบ 7 ประการ ยังไม่เคยปรากฏงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ในเชิงบริบทของสังคมไทยที่ใช้ความหลากหลายของรูปแบบนาฏศิลป์มาสร้างสรรค์ผลงาน จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เกี่ยวกับปัญหาสังคมไทย

1. "Where Did the 7 Deadly Sins Come From?," Psychology Today, Accessed in February 16, 2020, <https://shorturl.asia/o95JO>.

2. บัญชา แสงทริฎ, “บาบ,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 14 ธันวาคม 2564.

3. วิลเลียม เจ บลาเซท, พยศชั่ว (บาบต้น) 7 ประการ (กรุงเทพฯ : แผนกคริสตศาสนธรรมอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ, 2558), 15.

ในยุคปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับ บาป 7 ประการ โดยผู้วิจัยศึกษาแนวคิด บาป 7 ประการ และบริบทต่าง ๆ ใน สถาบันสังคมพื้นฐานของประเทศไทย ได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันทางศาสนา สถาบันการศึกษา สถาบันเศรษฐกิจ และสถาบันการเมือง⁴

ทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าบาปคือจุดเริ่มต้นของการกระทำความผิดที่ทำให้คนในสังคมขาดการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และบาปยังถือเป็นต้นกำเนิดของความแตกแยกในหลากหลายรูปแบบที่เกิดขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบัน การเกรงกลัวต่อบาปจึงถือเป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์ควรพึงระลึกไว้ในใจอยู่เสมอ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้จะเป็นแนวทางทั้งในด้านรูปแบบและแนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เชิงวิชาการและเชิงปฏิบัติ อีกทั้งเป็นการเพิ่มความตระหนักรู้ถึงบาปบุญคุณโทษ คุณธรรม และจริยธรรม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อค้นหารูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย
2. เพื่อศึกษาแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย จะเป็นการวิเคราะห์หลักคำสอนของศาสนาคริสต์ คือ บาป 7 ประการ ที่เกิดขึ้นอยู่ในสังคมไทยในปัจจุบัน
2. รูปแบบการสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์ในครั้งนี้ไม่ได้เจาะจงรูปแบบลีลานาฏศิลป์เป็นรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง แต่ผู้วิจัยได้เลือกพิจารณารูปแบบของนาฏศิลป์ตามความสอดคล้องกับแนวความคิดของการแสดง
3. การวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย จะเป็นการวิเคราะห์หลักคำสอนของศาสนาคริสต์ คือ บาป 7 ประการ โดยไม่หมายรวมถึงหลักคำสอนอื่น ๆ ของศาสนาคริสต์

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1.1 การรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสารทางวิชาการ หนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงพิจารณาสำรวจข้อมูลเชิงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย
- 1.2 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญในการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยฉบับนี้ ทั้งทางด้านการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์ และ บาป 7 ประการ ในบริบทของสังคมไทย ซึ่งการสัมภาษณ์อยู่ในรูปแบบการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล โดยประเด็นการสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด โดยผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่ม

4. รังสรรค์ ประทุมวรรณ, ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสังคมวิทยา (เชียงใหม่ : วนิดาการพิมพ์, 2564), 68-71.

ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ 3 กลุ่ม ดังนี้ 1) กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับ บาบ 7 ประการ 2) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านนาฏยศิลป์และองค์ประกอบทางศิลปกรรม 3) บุคคลที่มีความหลากหลายทางด้านคุณวุฒิ วัยวุฒิ และอาชีพ

1.3 สื่อสารสนเทศ ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกศึกษาสื่อสารสนเทศที่เกี่ยวข้องในประเด็นของ “บาบ 7 ประการ” ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทย และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ รวมถึงองค์ประกอบทางด้านศิลปกรรม

1.4 การสังเกตการณ์ ผู้วิจัยได้เข้าร่วมสังเกตการณ์ทางด้านการแสดง โดยรับชมการแสดงผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ ที่มีแนวคิดที่เชื่อมโยงกับประเด็นจากการตีความ “บาบ 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย และลงพื้นที่สำรวจข้อมูลที่เกี่ยวข้องทางด้านนาฏยศิลป์จากนักวิชาการ

1.5 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้เข้าร่วมงานสัมมนาในโครงการเสวนาและงานประชุมวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ เพื่อนำมาวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน

1.6 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์มาตรฐานศิลปินมาเป็นมาตรฐานในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ เพื่อนำมาตั้งประเด็นในการคัดเลือกบุคคลที่ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าเหมาะสมที่จะสามารถนำมาเป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ในครั้งนี้ได้แก่ 1) มีความเชี่ยวชาญทางด้านการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ 2) มีจรรยาบรรณในการปฏิบัติงาน 3) มีประสบการณ์และสามารถถ่ายทอดองค์ความรู้สู่คนรุ่นหลัง 4) มีรสนิยมที่ดีและมีความคิดสร้างสรรค์ 5) มีความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก เกณฑ์มาตรฐานที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยเล็งเห็นว่าสามารถเป็นมาตรฐานสำหรับผู้วิจัยในการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ และส่งผลให้งานวิจัยฉบับนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์

1.7 ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย ผู้วิจัยได้นำประสบการณ์ทางด้านศิลปะการแสดงนาฏยศิลป์ตะวันตก นาฏยศิลป์ร่วมสมัย นาฏยศิลป์สมัยใหม่ นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย และละครเวที มาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยนำประสบการณ์ในบทบาทของนักแสดง ผู้ออกแบบสร้างสรรค์ผลงาน และบทบาทของผู้ถ่ายทอดมาประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในครั้งนี้

2. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเชิงเอกสาร บทสัมภาษณ์ สื่อสารสนเทศ ข้อมูลภาคสนาม การสัมมนา การสังเกตการณ์ และประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย โดยมีกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งได้เป็น 2 ส่วนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลเชิงเอกสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งรูปแบบแนวคิด ทฤษฎี ในรูปแบบวิจัยเชิงคุณภาพ รวมถึงการปฏิบัติภาคสนาม

2.2 ผู้วิจัยวิเคราะห์กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ โดยพิจารณาจากองค์ประกอบในการแสดงนาฏยศิลป์อย่างเหมาะสม

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เพื่อทำการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์และเผยแพร่ผลงานตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2563 ถึง เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2565

4. การสร้างสรรค์ผลงานและเผยแพร่ผลงาน

4.1 ทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงาน การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ได้ผ่านกระบวนการทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาคุณภาพผลงานนาฏศิลป์

4.2 การตรวจสอบผลงาน ขั้นตอนการตรวจสอบผลงานได้ผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อหาแนวทางการปรับปรุงและพัฒนาผลงานสร้างสรรค์รวมถึงนำเสนอข้อคิดเห็นต่าง ๆ

4.3 การจัดแสดงผลงาน ผู้วิจัยได้จัดแสดงผลงานต่อสาธารณชน ตลอดจนมีการประเมินผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากแบบสอบถาม

4.4 การประเมินผล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้รับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ มาวิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

4.5 เอกสารการวิจัย จากการตรวจสอบ และการประเมินของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงได้จัดพิมพ์รูปเล่มวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 รูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย โดยผู้วิจัยสร้างสรรค์ตามหลักองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ 8 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1) การออกแบบบทการแสดง บทการแสดงถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างสรรค์ โดยการออกแบบบทการแสดงจะต้องนำประเด็นสำคัญมาวิเคราะห์และสร้างสรรค์ให้เกิดเป็นการแสดงขึ้น ทั้งนี้ต้องให้ผู้ชมได้เปิดกว้างทางด้านความคิดและมุมมอง⁵ ในการออกแบบบทการแสดง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทยที่เกี่ยวข้องกับ บาป 7 ประการ มาสร้างสรรค์เป็นบทการแสดง โดยแบ่งได้เป็น 2 องค์ และ 7 ฉาก ได้แก่

องค์ 1 พยศชั่ว (Deadly Sins) นำเสนอบุคคลที่เป็นตัวแทนของการกระทำบาปทั้ง 7 ประการ ได้แก่ บาปอหังการ บาปโทสะ บาปริษยา บาปราคะ บาปละโมภ บาปตะกละ และ บาปเกียจคร้าน โดยในฉากนี้ผู้วิจัยนำเสนอจุดเริ่มต้นของการแสดงขึ้นนี้จะนำไปสู่การเล่าเรื่องย้อนอดีตของการทำความผิดในแต่ละบาปของแต่ละบุคคล

ฉาก 1 อหังการ (Pride) นำเสนอความเย่อหยิ่งของผู้ที่มีอำนาจอยู่เหนือผู้อื่น หรือบุคคลที่อยู่ในชั้นปกครอง ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง หลงใหลในยศถาบรรดาศักดิ์และอำนาจ ไม่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมถึงความทะนงตัวจากจิตคิดโอหัง หรือการคิดว่าตนเองมีความสมบูรณ์และกระทำถูกต้องเสมอ

ฉาก 2 ริษยา (Envy) นำเสนอถึงคนในสังคมไทยในยุคปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูง ทั้งในเรื่องการทำงาน การเรียน การสอบ การประกวด ฯลฯ หรือแม้แต่การใช้ชีวิตประจำวัน

ฉาก 3 เกียจคร้าน (Sloth) นำเสนอถึงความเกียจคร้าน ความเมินเฉยต่อสิ่งรอบข้าง และความไม่กระตือรือร้น ซึ่งในครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอถึงสถานการณ์ปัจจุบันของสังคมไทยที่มนุษย์ต้องเปลี่ยนพฤติกรรมการทำงาน และการเรียนในสถานศึกษามาอยู่ในรูปแบบออนไลน์

5. กษาปณ์ ปัทมสุต, “การออกแบบบทการแสดง,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 24 ตุลาคม 2564.

ฉาก 4 ตะกละ (Gluttony) และ ละโมบ (Greed) ฉากนี้นำเสนอบาปทั้งสองเข้าด้วยกันเนื่องจาก บาปละโมบ และบาปตะกละ มีความคล้ายคลึงกันในลักษณะความอยากได้อะไรที่มีมากเกินไปจนเกินความจำเป็น ซึ่งในฉากนี้ผู้วิจัยนำเสนอสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดต่อเชื้อไวรัสโคโรนา (โควิด 19) ที่เกิดการกักตุนสินค้า การซื้อสินค้าที่มากเกินไปจนจำเป็น และความโลภของมนุษย์ที่เห็นแก่ตัว ไม่รู้จักการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ในยามที่สังคมเกิดความวิกฤต จนทำให้ประชาชนกลุ่มเปราะบางเข้าไม่ถึงเครื่องอุปโภคบริโภค

ฉาก 5 ราคะ (Lust) นำเสนอการทรยศหักหลังของคนรัก การนอกใจ และการหมกมุ่นเรื่องทางเพศที่มากเกินไปจนจำเป็น

ฉาก 6 โทสะ (Wrath) นำเสนอถึงความโกรธแค้นของมนุษย์ ในสังคมไทยในปัจจุบัน ที่เกิดขึ้นภายใต้จิตใจของมนุษย์ที่ขาดสติ และขาดการยับยั้งชั่งใจ

องค์ 2 สารภาพบาป มี 1 ฉาก ได้แก่ พรของพระเจ้าเป็นเจ้า นำเสนอถึงภาพการสารภาพบาปที่สืบเนื่องมาจากองค์ที่ 1 ที่เล่าย้อนถึงพฤติกรรมการกระทำความผิดในรูปแบบต่าง ๆ โดยผลสุดท้ายของเรื่องผู้วิจัยนำเสนอถึงการกระทำบาปที่ไม่ได้มีจุดสิ้นสุดเพียงแค่การสารภาพบาป แต่บาปเหล่านั้นสามารถเกิดขึ้นซ้ำได้ในอนาคต หากบุคคลเหล่านั้นขาดการยับยั้งชั่งใจ และไม่รู้สำนึกผิดในการกระทำผิดของตนอย่างแท้จริง

2) การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดงจากคุณสมบัติและทักษะทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตก ทางด้านการละคร และทักษะการเคลื่อนไหวเพื่อการแสดง รวมถึงคัดเลือกนักแสดงที่มีความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ และรูปร่าง ดังที่ กษาปณ์ ปัทมสุต ได้กล่าวไว้ว่า นักแสดงควรมีพื้นฐานการเคลื่อนไหวที่ดี แต่ไม่ควรมีรูปร่างที่ดูสวยงามทุกคน เนื่องจากจะทำให้ความหลากหลายของ ตัวละครที่สะท้อนของปัญหาจริง ๆ หายไป และจะดูเป็นสังคมในอุดมคติมากเกินไป⁶ ซึ่งในครั้งนี้นักวิจัยได้คัดเลือกนักแสดงทั้งหมดจำนวน 17 คน เป็นนักแสดงชาย 6 คน นักแสดงหญิง 11 คน

3) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ในหลากหลายรูปแบบ โดยให้ความสำคัญทางด้านประเด็นปัญหาของ บาป 7 ประการ ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทย ได้แก่ 1) นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ (Postmodern Dance) ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวความคิดการเคลื่อนไหวท่าทางที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (Everyday movement) 2) บัลเลตคลาสสิก (Classical Ballet) ใช้เทคนิคการเคลื่อนไหวในรูปแบบของการเต้นคู่ชายหญิง (Pas de deux) 3) การเต้นระบำสเปน (Spanish Dance) นำเสนอเทคนิคการใช้เท้า (Zapateado) และการปรบมือ (Palmas) 4) การเต้นแจ๊ส (Jazz) ใช้เทคนิคการเคลื่อนไหวแยกส่วนประกอบของร่างกาย 5) นาฏศิลป์ร่วมสมัย (Contemporary Dance) ใช้เทคนิคการเคลื่อนไหวตามแรงโน้มถ่วงของโลก และใช้เทคนิคการด้นสด (Improvisation) ของอิสดอรา ดันแคน (Isadora Duncan) รวมถึงเทคนิคการแสดงออกทางสีหน้า อารมณ์ และความรู้สึก โดยใช้การเคลื่อนไหวในส่วนต่าง ๆ ของ ฟิน่า เบาซ์ (Pina Bausch) และ 6) ศิลปะการแสดง เช่น บาปโทสะ ผู้วิจัยได้เลือกใช้การเต้นระบำสเปนโดยใช้เทคนิคการใช้เท้า (Zapateado) เพื่อสื่อความหมายถึงความโกรธ และความไม่พึงพอใจ

6. กษาปณ์ ปัทมสุต, “การคัดเลือกนักแสดง,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 24 ตุลาคม 2564.

ภาพที่ 1 การแสดง ฉาก 6 โทสะ ใช้ลีลาการเต้นระบำสเปนโดยใช้เทคนิคการใช้เท้า (Zapateado)
ที่มา : ผู้วิจัย

4) การออกแบบอุปกรณ์การแสดง ผู้วิจัยได้ออกแบบอุปกรณ์การแสดงให้มีความสอดคล้องกับบทการแสดงเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่ชัดเจนและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการแสดง ทั้งนี้เพื่อให้นักแสดงและผู้ชมได้มีอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับการแสดงอย่างเสมือนจริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้อุปกรณ์ ดังต่อไปนี้ 1) บันได สื่อความหมายถึงความทะเยอทะยาน 2) อุปกรณ์สารภาพบาป สื่อความหมายถึงการกลับใจของผู้กระทำผิด 3) ถ้วยรางวัล สื่อความหมายถึงความภาคภูมิใจ 4) ลูกกรง สื่อความหมายถึงสิ่งที่เป็นกับดักเพื่อล่อลวงให้คนหลงผิด และ 5) กระจก สื่อความหมายถึงความลุ่มหลงในตนเอง นอกเหนือจากอุปกรณ์ที่กล่าวไปข้างต้น ผู้วิจัยได้ออกแบบอุปกรณ์ที่สื่อสารความหมายโดยตรง เช่น โปเตียม โต๊ะ แก้ว เตียนนอน แล็บท็อป รถเข็นห้างสรรพสินค้า และอาหาร

ภาพที่ 2 การแสดง องค์กร 2 ผู้วิจัยได้เลือกใช้อุปกรณ์การแสดงใช้ “อุปกรณ์สารภาพบาป”
เพื่อสื่อความหมายถึงการกลับใจของคนที่ทำผิด
ที่มา : ผู้วิจัย

5) การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความเหมาะสมของการออกแบบบทการแสดง โดยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องดนตรีตะวันตก ได้แก่ ไวโอลิน ในการบรรเลงในรูปแบบต้นสด และผู้วิจัยได้ประพันธ์เพลงขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับบทการแสดง เช่น ฉากโทสะ ผู้วิจัยเลือกใช้เครื่องดนตรี ฟลาเมงโกกีตาร์ (Flamenco Guitar) ในบทประพันธ์ เพื่อสร้างความอารมณ์ความรู้สึกเชิงกร้าว และความดุเดือด อีกทั้งยังใช้เทคนิคการผสมผสานระหว่างการเต้นระบำสเปน (Spanish Dance) เพื่อสร้างแนวจังหวะให้สอดคล้องกับแนวดนตรีเพื่อเพิ่มมิติทั้งในด้านเสียง การเต้น และการแสดง เพื่อให้ดูโดดเด่นและเกิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นความรู้สึกของนักแสดงและผู้ชม ดังที่ ธนันท์พัชร อัสวเสมาชัย ได้กล่าวไว้ว่า การออกแบบเสียงควรคำนึงถึงเสียงที่สามารถสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกของการแสดง เพื่อเป็นสื่อที่จะเชื่อมโยงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ชมให้เข้าถึงอรรถรสทางการแสดง⁷

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวคตินาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ และแนวคิดหลักศิลปะมินิมอลลิสม์ (Minimalism) เพื่อนำมาใช้ในการเลือกสีเครื่องแต่งกายและรูปแบบที่เรียบง่ายที่สามารถสวมใส่ได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถสื่อสารเรื่องราวของการแสดงให้รับรู้และเข้าใจได้ง่าย⁸ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องแต่งกายโดยเลือกโทนสีที่สื่อความหมายเพื่อให้สอดคล้องกับบทการแสดง และตัวละครที่ถูกออกแบบไว้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้สีดำ และสีแดงเป็นหลัก ดังที่ คาเรน ฮาลเลอร์ (Karen Haller) ได้กล่าวไว้ว่า สีดำ สื่อถึงความลึกกลับความโกรธและความไม่มีชีวิตชีวา และสีแดง สื่อถึงความปรารถนาและราคะ⁹ ซึ่งสอดคล้องกับ อัมรงค์ บุญราช รายงานไว้ว่า เครื่องแต่งกายตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่คำนึงถึงความสะดวกในการเคลื่อนไหว และสามารถสวมใส่ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิงในชีวิตประจำวัน¹⁰

ภาพที่ 3 ภาพเครื่องแต่งกายนักแสดงหลักที่เป็นตัวแทนของ บาบ 7 ประการ
โดยใช้แนวคตินาฏศิลป์หลังสมัยใหม่
ที่มา : ผู้วิจัย

7) การออกแบบพื้นที่การแสดง ผู้วิจัยเลือกใช้แนวคิดของนาฏศิลป์เฉพาะพื้นที่ (Site-Specific) ที่ไม่ใช่เพียงแค่การแสดงบนเวทีเพียงเท่านั้น ในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้สถานที่ “The Factory of Inspiration” ซึ่งเป็นสถานที่เพื่อใช้ในการทดลองและสร้างสรรค์ผลงานอย่างอิสระ โดยเน้นบรรยากาศที่เปี่ยมไปด้วยแรงบันดาลใจ มีลักษณะเปิดกว้างและมีมิติ ซึ่งพื้นที่ต่าง ๆ ของโกดังแห่งนี้สามารถตอบโจทย์การจัดวางการแสดงให้เกิดภาพของแต่ละบาปทั้ง 7 ประการได้ ทั้งนี้แต่ละฉากของการแสดงมีการเลือกใช้สถานที่ ๆ แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความสอดคล้องกับบทการแสดง เช่น ฉากเกียจคร้าน ผู้วิจัยเลือกใช้สถานที่ที่มีน้ำเพื่อสื่อสารถึงการไหลของสายน้ำที่ไม่สามารถย้อนกลับไปได้ และฉากตะกละและละโมภ ผู้วิจัยเลือกใช้สถานที่ที่มีพื้นที่กว้างเพื่อเหมาะสมกับการออกแบบลีลานาฏศิลป์ และบทการแสดง

7. ธนันท์พัชร อัสวเสมาชัย, “การออกแบบเสียงและดนตรี,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 16 พฤศจิกายน 2564.

8. สุระเกียรติ รัตนอำนายศิริ, “การออกแบบเครื่องแต่งกาย,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 30 ตุลาคม 2564.

9. คาเรน ฮาลเลอร์, คู่มือสีแห่งชีวิต : การใช้จิตวิทยาของสีเพื่อเปลี่ยนชีวิตให้ดีขึ้น (กรุงเทพฯ : บริษัทภาพพิมพ์จำกัด, 2562), 58-59.

10. อัมรงค์ บุญราช, “การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากคำวิจารณ์คุณสมบัติการเป็นนาฏศิลป์ของ นราพงษ์ จรัสศรี” วิทยานพนธ์ระดับปริญญาโทฉบับที่, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563. 113

ภาพที่ 4 ภาพพื้นที่การแสดง ในฉาก 3 เกียรติร้าน
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 5 ภาพการแสดงฉาก 4 ตะกละและละโมภ
ที่มา : ผู้วิจัย

8) การออกแบบแสง ผู้วิจัยได้ออกแบบแสงโดยใช้สีแดงเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากผู้วิจัยต้องการสื่อสารอารมณ์ ความปรารถนา ความโกรธ ความเบื่อหน่าย การถกเถียง และความกดดัน ซึ่งสอดคล้องกับบาปในแต่ละประการที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ โดยชนิดของไฟที่ใช้ในการแสดงครั้งนี้ได้แก่ แอล อี ดี พาร์ (LED Par) รวมถึงผู้วิจัยเลือกใช้การฉายภาพด้วยโปรเจคเตอร์เข้าเป็นมาเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารอารมณ์และสื่อความหมายในการแสดงครั้งนี้ เช่น การฉายภาพพระอาทิตย์ สื่อถึงความร้อนรุ่มในใจของผู้ที่มีความอิจฉาริษยาและสื่อถึงความปรารถนาอันแรงกล้าที่อยู่ภายในจิตใจ

ภาพที่ 6 การออกแบบแสงโดยใช้ไฟ แอล อี ดี พาร์ สีแดง
ร่วมกับการฉายภาพโปรเจคเตอร์ ในฉาก 2 ริษยา
ที่มา : ผู้วิจัย

ส่วนที่ 2 แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรค์นฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย แบ่งออกเป็น 7 ประการ ดังต่อไปนี้

1) การคำนึงถึง บาป 7 ประการ ในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยนำประเด็นเรื่อง บาป 7 ประการ ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทย มาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษา

เรื่อง บาบ 7 ประการที่เกิดขึ้นในสถาบันพื้นฐานของสังคมไทย ได้แก่ 1) สถาบันครอบครัว 2) สถาบันทางศาสนา 3) สถาบันการศึกษา 4) สถาบันเศรษฐกิจ และ 5) สถาบันการเมือง มาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยแบ่งออกเป็น 2 องค์ ประกอบด้วย 7 ฉาก ได้แก่ องค์ 1 พยศชั่ว มี 6 ฉาก ได้แก่ ฉาก 1 อุตตา ฉาก 2 ริษยา ฉาก 3 เกียจคร้าน ฉาก 4 ตะกละและละโมภ ฉาก 5 ราคะ ฉาก 6 โทสะ และ องค์ 2 สารภาพบาป ประกอบด้วย 1 ฉาก ได้แก่ พรของพระเจ้าเป็นเจ้า

2) การคำนึงถึงการสะท้อนปัญหาของสังคม การสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ถือเป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม โดยผ่านลีลานาฏยศิลป์และองค์ประกอบต่าง ๆ โดยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสะท้อนปัญหาในเรื่องบาปบุญคุณโทษที่เกิดจากการกระทำความผิดของมนุษย์ที่ก่อให้เกิดปัญหาในสังคมไทยปัจจุบัน ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ว่า การสะท้อนปัญหาของสังคมควรคำนึงถึงเรื่องของบาปบุญคุณโทษ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคุณธรรมที่มนุษย์พึงมี¹¹

3) การคำนึงถึงการสื่อสารผู้ชม ผู้วิจัยได้คำนึงถึงกลุ่มผู้ชมรุ่นใหม่ และกลุ่มผู้ชมที่สนใจในงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ โดยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอการแสดงที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบันผสมผสานกับลีลานาฏยศิลป์ เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง อุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบแสง รวมถึงการเลือกใช้พื้นที่การแสดงให้มีความหลากหลายและแตกต่างกันในแต่ละฉาก เพื่อเพิ่มความสนใจของผู้ชมให้มากยิ่งขึ้น

4) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในองค์ประกอบการแสดงด้านต่าง ๆ ได้แก่ การออกแบบบทการแสดง การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ การออกแบบอุปกรณ์การแสดง การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง และการออกแบบพื้นที่การแสดง เพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ความแปลกใหม่ และเกิดคุณค่าของผลงานมากกว่าการได้รับชมเพื่อความสุนทรีย์เพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับ นัฏภรณ์ พูลภักดิ์ ที่รายงานถึงการคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ควรตีความให้เกิดประเด็นใหม่ที่ไม่เคยปรากฏในที่เคยมาก่อน เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและเพื่อให้เกิดความแตกต่างจากนาฏยศิลป์รูปแบบเดิม¹²

5) การคำนึงความหลากหลายของรูปแบบการแสดง ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงโดยคำนึงถึงความหลากหลายของรูปแบบการแสดง โดยนำเสนอผ่านลีลานาฏยศิลป์ในหลากหลายสกุลและหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ นาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ (Postmodern Dance) บัลเลตคลาสสิก (Classical Ballet) การเต้นระบำสเปน (Spanish Dance) การเต้นแจ๊ส (Jazz) นาฏยศิลป์ร่วมสมัย (Contemporary Dance) ลีลาการด้นสด (Improvisation) ลีลาการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน (Everyday movement) และศิลปะการแสดง ทางด้านคัดเลือกนักแสดง มีความหลากหลายทางด้านเพศ อายุ และรูปร่าง รวมถึงการออกแบบพื้นที่การแสดง มีการเลือกใช้พื้นที่ที่มีความหลากหลายไม่ซ้ำกันในแต่ละฉากการแสดง

11. นราพงษ์ จรัสศรี, “การคำนึงถึงการสะท้อนปัญหาของสังคม,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 3 ธันวาคม 2564.

12. นัฏภรณ์ พูลภักดิ์, “การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์จากเทคนิคมายากล” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทชั้นศิลปกรรมศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562.

6) การคำนึงการใช้สัญลักษณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้นิยามสัญลักษณ์ในผลงานนาฏศิลป์ โดยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการสื่อความหมายอย่างตรงไปตรงมาตามแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ผ่านองค์ประกอบที่แตกต่างกัน ได้แก่ 1) ลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ และการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย 2) อุปกรณ์การแสดง ผู้วิจัยได้เลือกใช้อุปกรณ์การแสดงที่สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจน เช่น ที่สารภาพบาป ที่สื่อถึงการกลับใจของผู้กระทำความผิด 3) เครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้ทฤษฎีของสีและรูปแบบโดยอยู่บนพื้นฐานของความเรียบง่ายและคงไว้ซึ่งเพศสรีระ

7) การคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และนฤมิตศิลป์ การสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์มีความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และนฤมิตศิลป์ ทฤษฎีเหล่านี้ถือเป็นศาสตร์แห่งศิลปะที่มีส่วนสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ เพื่อก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเกิดสุนทริยภาพทางการแสดง ซึ่งในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทฤษฎีนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และนฤมิตศิลป์ เพื่อนำมาบูรณาการให้เกิดความสมบูรณ์ของการแสดง ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ว่า เนื่องจากการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์มีหลากหลายองค์ประกอบอยู่ในผลงานการสร้างสรรค์ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรมียุทธศาสตร์ที่มาจากศิลปะแขนงอื่น เพื่อมาเป็นแนวทางในการต่อยอดความคิดให้มีการพัฒนาจากสิ่งที่ได้มีการคิดค้นขึ้นมาแล้ว¹³

อภิปรายผล

จากการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ในครั้งนี้ สามารถอภิปรายวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังต่อไปนี้

1) รูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทย แบ่งออกเป็น 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) บทการแสดง นำเสนอ บาป 7 ประการ ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทย โดยแบ่งออกเป็น 2 องค์ ประกอบด้วย 7 ฉาก ได้แก่ องค์ 1 พยศชั่ว มี 6 ฉาก ได้แก่ ฉาก 1 อัดดา ฉาก 2 ริษยา ฉาก 3 เกียจคร้าน ฉาก 4 ตะกละและละโมภ ฉาก 5 ราคะ ฉาก 6 โทสะ และ องค์ 2 สารภาพบาป ประกอบด้วย 1 ฉาก ได้แก่ พรของพระเจ้า 2) นักแสดง ผู้วิจัยคัดเลือกนักแสดงที่มีความแตกต่างทางด้าน เพศ อายุ และรูปร่าง โดยนักแสดงต้องมีทักษะและองค์ความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตก และมีทักษะทางการละคร 3) ลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยออกแบบลีลานาฏศิลป์ในหลากหลายสกุล ได้แก่ นาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ บัลเลตคลาสสิก การเต้นระบำสเปน นาฏศิลป์ร่วมสมัย นาฏศิลป์สมัยใหม่ การเคลื่อนไหวท่าทางที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เทคนิคการเดิน สด เทคนิคการแสดงออกทางสีหน้าและอารมณ์ ของ ฟิน่า เบาซ์ (Pina Bausch) และศิลปะการแสดง 4) อุปกรณ์การแสดง ผู้วิจัยเลือกใช้อุปกรณ์การแสดงที่สามารถสื่อสารได้ชัดเจนและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับธรากร จันทะสาโร รายงานไว้ว่า อุปกรณ์การแสดงในแนวคิดศิลปะหลังสมัยใหม่มีความตรงไปตรงมาและสะท้อนผ่านอุปกรณ์ที่สมจริง 5) เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยเลือกใช้ ไวโอลิน ในการบรรเลงสด และได้ประพันธ์ขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับบทการแสดงและเพื่อสื่อสารอารมณ์และความรู้สึกให้แก่นักแสดงและผู้ชม 6) เครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยคำนึงถึงการสื่อความหมายโดยเลือกใช้แนวคิดนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ และแนวคิดหลักศิลปะมินิมอลลิสม์ 7) พื้นที่การแสดง นำเสนอแนวคิดนาฏศิลป์เฉพาะพื้นที่ (Site-Specific) โดยคำนึงถึงความหลากหลาย และความสอดคล้องกับบทการแสดง 8) แสง ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีของสี เพื่อสื่อความหมายและอารมณ์ รวม

13. นราพงษ์ จรัสศรี, “การคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และนฤมิตศิลป์,” สัมภาษณ์โดย ชนิษฐา บุตรเจริญ, 3 ธันวาคม 2564.

ถึงใช้การฉายภาพด้วยโปรเจคเตอร์มาเป็นส่วนประกอบเพื่อช่วยในการส่งเสริม และสื่อสารความหมายต่อผู้ชมให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสิริธร ศรีชลาคม รายงานไว้ว่า การฉายภาพถือเป็นการสนับสนุนรูปแบบการออกแบบการแสดง โดยเชื่อมโยงการออกแบบองค์ประกอบให้ไปในทิศทางเดียวกันกับผู้กำกับการแสดงต้องการ¹⁴

2) แนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์โดยคำนึงถึงแนวคิด 7 ประการ ได้แก่ 1) การคำนึงถึง บาป 7 ประการ ในบริบทของสังคมไทย 2) การคำนึงถึงการสะท้อนปัญหาของสังคม 3) การคำนึงถึงการสื่อสารผู้ชม 4) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ 5) การคำนึงความหลากหลายของรูปแบบการแสดง 6) การคำนึงการใช้สัญลักษณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ และ 7) การคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และ นฤมิตศิลป์ โดยแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นจะปรากฏอยู่ในองค์ประกอบของการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ในครั้งนี้

สรุป

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย เป็นการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทย และเพื่อเพิ่มความตระหนักรู้ในเรื่องบาปบุญคุณโทษ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบและแนวคิดหลังจากการสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์ โดยผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในบริบทของสังคมไทยที่สืบเนื่องจากการกระทำ บาป 7 ประการ โดยมีรูปแบบตามองค์ประกอบการสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์ทั้งหมด 8 องค์ประกอบ ได้แก่ บทการแสดง นักแสดง ลีลานาฏศิลป์ อุปกรณ์การแสดง เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง เครื่องแต่งกาย พื้นที่การแสดง และแสง รวมถึงแนวคิดที่ได้หลังจากการสร้างสรรคผลงาน 7 แนวคิด ได้แก่ การคำนึงถึง บาป 7 ประการ ในบริบทของสังคมไทย การคำนึงถึงการสะท้อนปัญหาของสังคม การคำนึงถึงการสื่อสารผู้ชม การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ การคำนึงความหลากหลายของรูปแบบการแสดง การคำนึงการใช้สัญลักษณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ และการคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และนฤมิตศิลป์ การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ในครั้งนี้มีความสอดคล้องและตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทุกประการ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยการสร้างสรรคานาฏศิลป์จากการตีความ “บาป 7 ประการ” ในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ทางการศึกษาทั้งทางด้านวิชาการและการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ โดยผู้ที่สนใจในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์สามารถนำรูปแบบองค์ประกอบและแนวคิดที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาไว้ไปต่อยอดพัฒนาผลงาน และนำไปใช้ในประเด็นอื่น ๆ เช่น การตีความเรื่อง “ปัญญาธิ 10 ประการ”

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้ได้รับการสนับสนุนทุนการศึกษาจากทุนการศึกษาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต “100 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (The 100th Anniversary Chulalongkorn University Fund for Doctoral Scholarship)

14. สิริธร ศรีชลาคม, “การสร้างสรรคานาฏศิลป์ร่วมสมัยร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดง : มาย แท็งก์ (My Tank)” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาคุณวุฒิปริญญาตรี, 117 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

บรรณานุกรม

กษาปณ์ ปัทมสุต. “การคัดเลือกนักแสดง.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 24 ตุลาคม 2564.

กษาปณ์ ปัทมสุต. “การออกแบบบทการแสดง.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 24 ตุลาคม 2564.

คาเร็น ฮาลเลอร์. *คู่มือสี่แห่งชีวิต : การใช้จิตวิทยาของสี่เพื่อเปลี่ยนชีวิตให้ดีขึ้น*. กรุงเทพฯ : บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด, 2562.

ธันท์พัชร อัสวเสมาชัย. “การออกแบบเสียงและดนตรี.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 16 พฤศจิกายน 2564.

ธรากร จันทะสาโร. “นาฏยศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา.” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.

อัมรงค์ บุญราช. “การสร้างสรรค่นาฏยศิลป์จากคำวิจารณ์คุณสมบัตการเป็นนาฏยศิลป์ของ นราพงษ์ จรัสศรี.” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563.

นราพงษ์ จรัสศรี. “การคำนึงถึงการสะท้อนปัญหาของสังคม.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 3 ธันวาคม 2564.

นราพงษ์ จรัสศรี. “การคำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏยศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทศนศิลป์ และนฤมิตศิลป์.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 3 ธันวาคม 2564.

นัฏภรณ์ พูลภักดี. “การสร้างสรรค่นาฏยศิลป์จากเทคนิคมายากล.” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562.

บัญชา แสงหิรัญ. “บาป.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 14 ธันวาคม 2564.

รังสรรค์ ประทุมวรรณ. *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสังคมวิทยา*. เชียงใหม่ : วนิดาการพิมพ์, 2564.

วิลเลียม เจ. บลาเชท. *พยศชั่ว (บาปต้น) 7 ประการ*. กรุงเทพฯ : แผนกคริสตศาสนธรรมอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ, 2558

สิริธร ศรีชลาคม. “การสร้างสรรค่นาฏยศิลป์ร่วมสมัยร่วมกับการฉายภาพสำหรับการแสดง : มาย แท้งก์ (My Tank).” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.

สุระเกียรติ รัตนอำนวยศิริ. “การออกแบบเครื่องแต่งกาย.” สัมภาษณ์โดย ขนิษฐา บุตรเจริญ. 30 ตุลาคม 2564.

Psychology Today. "Where Did the 7 Deadly Sins Come From?." <https://shorturl.asia/o95JO>.